

LBRIS

We know
books

SFÂNTUL CUVIOS
DIMITRIE CEL NOU

VIAȚA ȘI MINUNILE
OCROTITORULUI
BUCUREȘTILOR

ÎN ROMÂNĂ • IN ENGLISH • EN FRANÇAIS • EN ESPANOL
IN ITALIANO • AUF DEUTSCH • ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ • НА РУССКОМ

Coordonatori
Arhim. Clement HARALAM
Ierod. Macarie GRIGORIU

Editura *Cuvântul Vieții*
București • 2024

Redactor: Ionuț VIȘAN

Corector: Alexandru-Ștefăniță MATACHE

Layout: Daniela Gabriela PASCU

Copertă: Radu HAGIU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
**Sfântul Cuvios Dimitrie Cel Nou: viața și minunile ocrotitorului
Bucureștilor** / coord.: arhim. Clement Haralam, ierod. Macarie
Grigoriu, - București: Cuvântul vieții, 2024
ISBN 978-606-9698-82-2

I. Clement Haralam, arhimandrit (coord.)

II. Macarie Grigoriu, ierodiacon (coord.)

2

Toate drepturile asupra prezentei ediții sunt rezervate
Editurii *Cuvântul Vieții*. Orice reproducere, totală sau parțială,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește
conform *Legii drepturilor de autor*.

© 2024 Editura *Cuvântul Vieții*

Intrarea Miron Cristea, nr. 9, Sector 4, București

+40729 80 30 30

editura@arhiepiscopiabucurestilor.ro

Tipărit la Tipografia Cărților Bisericești

tipografia@patriarhia.ro

Cuprins

Cuvânt înainte

Smerenie, rugăciune și iubire milostivă în viața Sfinților
lui Dumnezeu / 7

Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor –
un sfânt milostiv și grabnic ajutor / 9

Foreword

Humbleness, prayer, and merciful love in the lives
of God's Saints / 27

Holy Venerable Demetrius the New, Protector of Bucharest –
a merciful and swift helper saint / 30

Avant-propos

Humilité, prière et amour miséricordieux dans la vie
des saints de Dieu / 49

Saint Dimitri le Nouveau, Protecteur de Bucarest –
un saint compatissant et prompt à secourir / 52

Prefacio

Humildad, oración y amor misericordioso en la vida
de los Santos de Dios / 71

El Santo Devoto Demetrio el Nuevo, Protector de Bucarest –
Un santo misericordioso y ayudante / 74

Umiltă, preghiera e amore misericordioso nella vita
dei Santi di Dio / 93

San Pio Demetrio il Nuovo, Protettore di Bucarest –
un santo misericordioso e rapido aiutante / 95

Vorwort

Demut, Gebet und barmherzige Liebe im Leben
der Heiligen Gottes / 113

Der Heilige Ehrwürdige Demetrius der Neue, Schutzpatron
von Bukarest – ein barmherziger und eilends helfender
Heiliger / 116

Πρόλογος

Ταπεινωση, προσευχή και τα σπλάχνα ελέους στην ζωή
των του Θεού Αγίων. / 137

Ο Άγιος Δημήτριος ο Νέος, ο Πολιούχος Βουκουρεστίου –
ο ελεήμονας άγιος και ταχύς εις βοήθειαν / 140

Предисловие

Смирение, молитва и милосердная любовь в жизни
святых Божьих угодников / 159

Преподобный Димитрий Новый, покровитель Бухареста –
милостивый и милосердный святой / 161

Cuvânt înainte

Smerenie, rugăciune și iubire milostivă în viața Sfinților lui Dumnezeu

Sfinții sunt asemenea lui Hristos pentru că în fiecare dintre ei a lucrat și lucrează același har al Sfântului Duh, indiferent de timpul și locul în care au trăit, de vârsta și profesia pe care au avut-o, de poziția pe care au ocupat-o în societate.

Sfinții sunt cei mai apropiați oameni de Dumnezeu și învățătorii noștri prin cuvânt și faptă, dar și ocrotitori și mijlocitori pentru noi înaintea tronului Preasfintei Treimi.

Dincolo de toate greutățile pe care le-au întâmpinat, sfinții au dobândit ceva ce lumea nu are dacă nu caută: *pacea și harul Duhului Sfânt*.

Ei știu cât de greu este să lupți cu patimile, cu ispitele, cu încercările lumii. Unii au fost mucenici, alții au fost monahi în pustie, locuind în crăpăturile pământului și îndurând frigul iarna și arșița soarelui vara; însă toate acestea nu au împiedicat lumea să îi caute pe ei, cei care au fugit de lume.

După multe nevoițe, postiri și rugăciuni, sfinții din pustie, din păduri, din locuri retrase au dobândit harul și bucuria Duhului Sfânt, dar și pacea Domnului Iisus Hristos. Oamenii i-au căutat dintotdeauna pe acești nevoitori care să le spună ce au de făcut atunci când trec prin necazuri și încercări.

Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou a devenit cel mai popular ocrotitor al Catedralei patriarhale, deși ctitorul ei, domnitorul Constantin Șerban Basarab, îi alesese, încă de la începutul zidirii bisericii, în anul 1656, pe Sfinții Împărați Constantin și Elena ca patroni istorici ai lăcașului.

Prezența moaștelor Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou în centrul Bucureștilor dă mărturie, în fiecare veac, despre harul și binecuvântarea pe care Dumnezeu le dăruiește, prin sfinții Săi, celor ce se roagă Lui cu credință. Pelerinajele și faptele minunate petrecute la racla cu moaștele Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou au avut loc în mod constant de-a lungul timpului.

La împlinirea a 250 de ani de la aducerea moaștelor Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou la București, binecuvântăm cu bucurie publicarea volumului prezent la Editura *Cuvântul Vieții* a Mitropoliei Munteniei și Dobrogei.

† DANIEL,

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor – un sfânt milostiv și grabnic ajutor –

Arhim. Clement HARALAM
Ierod. Macarie GRIGORIU

Viața Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou

Una dintre personalitățile monahismului creștin cu origini vlahe este Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou. S-a născut spre finele secolului al XII-lea, în vremea dinastiei românești a împăraților Petru și Ioniță Asan, în satul Basarabi, din sudul Dunării, numit astfel după familia domnitoare a Țării Românești. Părinți săi erau oameni simpli, dar credincioși, care se îndeletniceau cu munca pământului; nu se știe dacă a mai avut frați.

În puținele însemnări despre viața sa, aflăm că mai întâi a fost păstor, având grijă de oile satului, înainte de a deveni călugăr la o mănăstire situată pe valea râului Lom. Ca păstor al necuvântătoarelor, tânărul Dimitrie a dobândit multe îndeletniciri folositoare, pline de înțelepciune, asemănându-se cu

LIBRIS | We know books

patriarhul Iacob din Vechiul Testament, care păștea turmele unchiului său Laban: „Mai întâi tăcerea și apoi răbdarea pe care ți le înfățișează ca lecții minunate aceste animale”¹. Poate că nu întâmplător, unul dintre cele mai bine păstrate și evocate momente din viața sa este acela când, din neatenție, calcă peste un cuib de păsări și strivește puii din el. Profund afectat de această întâmplare, Sfântul Dimitrie și-a dat singur un canon ca, vreme de trei ani, să nu mai poarte încălțăminte în piciorul respectiv, indiferent de anotimp, îndurând arșița verii și gerul iernii. „Delicatețea sa se răsfrânge chiar și asupra animalelor și a lucrurilor, pentru că, în tot și în toate, el vede un dar al iubirii lui Dumnezeu și pentru că nu vrea să rănească această iubire tratând aceste daruri cu nepăsare și indiferență. El respectă pe fiecare om și fiecare lucru și, dacă un om sau chiar un animal suferă, el le arată o compasiune profundă”². De asemenea, și Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul, îi îndemna pe ucenicii săi „să se poarte frumos cu animalele, că ele nu au alt rai

¹ Protosinghel Vasile VASILACHE, Diacon Niculae ȘERBĂNESCU, „Sfântul Dimitrie Basarabov – tâlcuirea vieții sale minunate”, în: *Paraclisul și Acatistul Sfântului Dimitrie cel Nou Basarabov, retipărit în zilele Preacinstiului și Dreptcredinciosului nostru Rege Mihai I, cu binecuvântarea Înalt Preasfințitului și Preafericitului Patriarh al României, Nicodim*, București, Ed. Bucium Ortodox/Tipografia Cărților Bisericești, Sfânta Arhiepiscopie a Bucureștilor, 1943, p. 81.

² Pr. prof. dr. Dumitru STĂNILOAE, *Rugăciunea lui Iisus și experiența Duhului Sfânt*, Sibiu, Ed. Deisis, 2003, p. 53.

decât aici pe pământ”. Despre această compasiune a sfinților pentru animale, Sfântul Isaac Sirul spune: „Ce este un suflet, o inimă plină de compasiune? Este o ardere a inimii pentru fiecare făptură: pentru oameni, pentru păsări, pentru animale, pentru târâtoare, pentru diavoli. Gândul la ele ori vederea lor îi face pe sfinți să verse din ochi șiroaie de lacrimi. Iar compasiunea adâncă și intensă care stăpânește inima sfinților îi face incapabili să suporte vederea celei mai mici răni, oricât de neînsemnate, făcute vreunei făpturi. Pentru aceasta, ei se roagă în tot ceasul cu lacrimi, chiar și pentru animale, pentru dușmanii adevărului și pentru cei ce le fac rău”³.

Modul de viață smerit și blând, sensibil și simplu al Sfântului Cuvios Dimitrie îl determină să urmeze calea monahismului, retrăgându-se la o mănăstire ce se afla pe valea Lomului. În acest loc se nevoia, întrecând pe toți cu rugăciunea curată a inimii și cu darul lacrimilor. „Căci nu era altul mai iubitor de Dumnezeu și de nevoiță duhovnicească decât el în această sihăstrie. După o perioadă, dorind să urmeze marilor sihaștri din pustie, Cuviosul Dimitrie se retrage, cu binecuvântarea egumenului, într-o peșteră, pe valea stâncoasă a râului Lom. În acest loc a trăit mulți ani în neștiute osteneli pustnicești, în foame, în sete,

³ Pr. prof. dr. D. STĂNILOAE, *Rugăciunea lui Iisus și experiența Duhului Sfânt*, p. 53.

în chinuri, răbdând multe ispite. Apoi, simțindu-și sfârșitul aproape, s-a așezat între două pietre mari și acolo, rugându-se, s-a mutat cu pace la cereștile locașuri, numărându-se în ceata Cuvioșilor Părinți⁴.

Din relatările despre viața Cuviosului Dimitrie, aflăm că, atât el, cât și părinții lui, au trăit în simplitate și dragoste față de Dumnezeu, de aproapele și de natură. Au înțeles că „vocația omului este de a conserva mediul înconjurător ca administrator și nu ca proprietar al creației. Dumnezeu folosește adesea în lucrarea Sa elementele naturii, pentru că harul Lui nu stă închis în Biserică, ci sfințește întreaga viață a omului⁵. Nu au făcut parte din înalta clasă socială, ci au trăit în smerenie și discreție, fiind știuți doar de Dumnezeu. În acest sens, s-a împlinit cu Sfântul Dimitrie ceea ce s-a spus prin Apostolul Pavel: „priviți chemarea voastră, fraților, că nu mulți sunt înțelepți după trup, nu mulți sunt puternici, nu mulți sunt de bun neam; ci Dumnezeu Și-a ales pe cele bune ale lumii ca să rușineze pe cei înțelepți; Dumnezeu Și-a ales pe cele slabe ale lumii ca să le rușineze pe cele tari” (1 Corinteni 1, 26-28).

⁴ Protosinghel Ioanichie BĂLAN, *Pateric Românesc*, Galați, Ed. Arhiepiscopiei Tomisului și Dunării de Jos, ²1990, p. 86.

⁵ „9 citate ale Patriarhului Daniel despre grija față de mediul înconjurător”, <<https://basilica.ro/9-citate-ale-patriarhului-daniel-despre-grija-fata-de-mediul-inconjurator/>>.

Descoperirea moaștelor Sfântului Cuvios Dimitrie

După o vreme îndelungată, aproape câteva sute de ani, în care amintirea despre Cuviosul Dimitrie era dată uitării, Dumnezeu a rânduit ca, în urma unor ploii abundente, râul Lom să se reverse. În acest fel, tot ce era pe albia râului, inclusiv cele două pietre care adăposteau trupul neputrezit și bine mirositor al Sfântului Dimitrie, a fost luat de apă. După cum Dumnezeu nu îngăduie ca lumina să fie pusă „sub obroc, ci în sfeșnic, și luminează tuturor celor din casă” (*Matei 5, 15*), tot așa, Domnul nu a îngăduit ca moaștele Sfântului Dimitrie să fie tănuite prea mult timp în apă. Atunci Dumnezeu a trimis în vis pe îngerul Său, în chipul Cuviosului, la o copilă din sat, ce suferea de duh necurat și i-a spus: „Dacă mă vor scoate părinții tăi din apă – arătându-i și locul –, eu te voi vindeca pe tine”. Trezindu-se copila, a spus visul părinților ei, care, împreună cu preoții și cu mulțime de oameni s-au dus în locul arătat în vis.

Din *Acatistul* Sfântului Dimitrie aflăm că locuitorii cetății Basarabi erau familiarizați cu acel loc, în care adesea vedeau, seara, o lumină în apa Lomului, crezând că este o comoară. Căutând acolo, sătenii au descoperit moaștele Cuviosului și le-au dus cu mare

LIBRIS | We know books

cinste în biserica satului. Aflându-se acest lucru minunat și în Țara Românească, domnitorul, al cărui nume nu se cunoaște, a trimis suita domnească pentru a aduce moaștele Sfântului Cuvios Dimitrie la București.

După prima minune pe care a făcut-o Sfântul Dimitrie cu fetița demonizată, căreia i-a apărut în vis, s-a petrecut o a doua, legată de moaștele sale: acestea nu s-au lăsat duse din Basarabi decât la „plini-rea vremii”. Un episod menționat de istorici consemnează faptul că boii care trăgeau carul cu cinstitele moaște, în dreptul unei fântâni din Ruse, aflate la câțiva kilometri de actuala granița cu România, nu au mai vrut să meargă. Atunci, cu toții au înțeles că este vorba despre o lucrare dumnezeiască și au lăsat boii liberi, ca să vadă unde este voia Sfântului Dimitrie să-i fie purtate moaștele, iar aceștia s-au întors în satul Basarabi. Auzind acestea, domnitorul muntean a trimis mari donații pentru construirea unei biserici, în care să fie cinstite sfintele moaște, așa cum se cuvine. Astăzi, acest lăcaș nu mai există, pe locul lui fiind construită o altă biserică.

Moaștele Sfântului Dimitrie cel Nou au fost aduse la București mult mai târziu, pe 13 iulie 1774, nu după dorința puterii domnești, ci după voia lui Dumnezeu, Care a rânduit astfel, căci El „pe cele cu lipsă le împlinește”.

Aducerea la București a moaștelor Sfântului Cuvios Dimitrie

Secolul al XVIII-lea a reprezentat pentru locuitorii Țării Românești o perioadă de încercare, din toate punctele de vedere. Începând cu perioada fanariotă, cuprinsă între anii 1716-1821, și continuând cu diferitele calamități naturale, ce au slăbit pe termen lung activitatea politică și, mai ales, relațiile interumane, viața și siguranța locuitorilor au fost puse de multe ori în primejdie.

La toate aceste greutăți, pe care atât clasa politică, cât și oamenii de rând aveau să le îndure, se adaugă și războaiele, în care Țara Românească și Moldova au luptat, cu nădejdea eliberării de sub stăpânirea otomană.

Pentru cele două principate, importante aveau să fie, prin consecințele lor, noile războaie ruso-turce; sau ruso-austro-turce desfășurate, în bună măsură, pe teritoriul lor: războiul ruso-turc din anii 1769-1774, încheiat cu pacea de la Kuciuk-Kainargi⁶, războiul ruso-austro-turc din 1787-1792, încheiat cu pacea de la Șistov și de la Iași, războiul ruso-turc din anii 1806-1812, încheiat cu pacea de la București⁷.

⁶ Sat din N.E.-ul Bulgariei.

⁷ Nicolae ISAR, *Istoria Modernă a Românilor 1774/1784-1918*, București, Ed. Universitară, 2006, p. 22.

LIBRIS | We know books

Între anii 1769-1774, capitala Țării Românești se afla sub conducerea Rusiei. În acest sens, generalul rus Ivan Petru Saltîkov, în urma expansiunii militare din sudul Dunării, trecând prin mai multe localități, printre care și satul Basarabi, ia cu el la întoarcere și moaștele Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou, cu gândul de a le duce în Rusia, pentru a nu fi profanate de otomani.

Ajuns la București, în ziua de miercuri, 13 iulie 1774, generalul Ivan Petru Saltîkov este rugat de către unul dintre români, pe nume Hagi Dimitrie (nu cunoaștem cu exactitate care era relația dintre Saltîkov și Hagi Dimitrie), să lase moaștele Cuviosului Dimitrie la Mitropolia Țării Românești. Aceasta era păstorită de către Mitropolitul Grigorie al II-lea (1760-1787), care a avut o contribuție politică importantă în timpul războaielor ruso-turce, făcând parte dintr-o delegație compusă din clerici și oameni politici, care, în anul 1770, a mers la Sankt Petersburg pentru a solicita sprijinul împărătesei Ecaterina, în vederea eliberării Țărilor Române de sub Imperiul Otoman.

Astfel, la 60 de ani de la momentul decapitării Sfântului Domnitor Martir Constantin Brâncoveanu cu cei patru fii ai săi (1714), pentru dreapta credință și pentru neam, pământul românesc se învrednicește să îl primească pe Sfântul Cuvios Dimitrie, în Dealul

Mitropoliei din București, pe 13 iulie 1774, ca pe un odor de mare preț.

Mitropolitul Grigorie al II-lea a hotărât ca prăznuirea Sfântului Cuvios Dimitrie să se facă în fiecare an, în ziua de 27 octombrie, numindu-l și „cel Nou”, pentru a nu fi confundat cu Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir, înscris în calendar în ziua de 26 octombrie, ale cărui sfinte moaște se păstrează în Catedrala din Tesalonic⁸.

Orașul București și minunile lui Dumnezeu săvârșite în urma rugăciunilor către Sfântul Cuvios Dimitrie

1. Cutremurul din anul 1802

În ziua de prăznuire a Sfintei Cuvioase Parascheva de la Iași, pe 14 octombrie 1802, Bucureștiul a fost zguduit de unul dintre cele mai mari cutremure. După părerea seismologilor vremii, magnitudinea acestuia ar fi fost de 7,5-7,8 grade pe scara Richter și s-a resimțit pe o suprafață întinsă a Europei. Conform mărturiilor istorice⁹, preoții, în frunte cu

⁸ ***, Colina Bucuriei – Catedrala Patriarhală, București, Ed. Cuvântul Vieții, 2008, p. 189.

⁹ Interviu realizat cu Domnul Radu-Ștefan Vergatti – profesor universitar, membru titular al Academiei Oamenilor de Știință din România, pe data de 5 august 2020.

LIBRIS | We know books

Mitropolitul Dositei (1793-1810), scot în procesiune, prin locurile unde era posibil, racla cu moaștele Sfântului Cuvios Dimitrie. Această procesiune era realizată cu scopul de a liniști bucureștenii, îngroziți de spaima cutremurului.

2. Seceta din timpul domnitorului Constantin Ipsilanti, 1803

La începutul anului 1803, domnitorul Constantin Ipsilanti a cerut ajutorul lui Dumnezeu, rugându-l pe Mitropolitul Dositei să binecuvânteze orașul afectat de secetă cu o procesiune cu moaștele Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou.

3. Ciurma lui Caragea (1813-1814)

Îngroziți de această epidemie de ciumă, care cauza moartea a zeci de oameni zilnic, bucureștenii au cerut ajutorul Sfântului Dimitrie cel Nou. În acest sens, a fost organizată o procesiune cu sfintele sale moaște pe străzile capitalei. În urma rugăciunilor către Sfântul Dimitrie, epidemia a dispărut treptat.

4. Seceta din timpul domniei lui Ioan Caragea, în anul 1817

Într-o scrisoare pe care o adresează unui prieten de-al său, François Recordon, unul dintre călătorii străini în Țările Române; relatează despre marea

evlavie pe care o aveau bucureștenii față de moaștele Sfântului Cuvios Dimitrie. El însuși dă mărturie despre una dintre procesiunile din București cu racla Sfântului Dimitrie cel Nou, la care a luat parte în anul 1817, când orașul era cuprins de o secetă cumplită. După această procesiune, pământul s-a îndestulat de ploaie.

5. Seceta din timpul domniei lui Grigorie Vodă Ghica, în anul 1827

Maiorul Dimitrie Papazoglu relatează că în ultima lună din primăvara anului 1827, când o secetă cumplită avea să pună în pericol culturile agricole din Țara Românească și, în acest fel, oamenii riscau să rămână flămânzi, locuitorii Bucureștilor s-au rugat îndelung către Sfântul Cuvios Dimitrie, purtând sfintele sale moaște în procesiune pe câmpurile din apropierea orașului. La sfârșitul procesiunii, ploaia a început și a durat, după relatările maiorului Dimitrie Papazoglu, timp de trei zile.

6. Holera din timpul generalului Kiseleff, în anul 1831

Văzând epidemia de holeră ce a pustiit orașul București, generalul rus Pavel Dimitrievici Kiseleff a dat ordin ca toți preoții, împreună cu armata, la sfârșitul lunii septembrie, să poarte în procesiune

moaștele Sfântului Dimitrie cel Nou, rugându-L pe Dumnezeu să izbăvească orașul de această cumplită boală. Maiorul Dimitrie Papazoglu mărturisește că în urma acestei procesiuni, la începutul lunii octombrie, numărul deceselor era în scădere.

7. Epidemia de angină difterică din a doua jumătate a secolului al XIX-lea

În anul 1870, Țara Românească se confrunta cu o nouă epidemie, de data aceasta de *angină difterică*, afecțiune care provocase doar în acel an decesul a 1.164 de oameni. Disperați și lipsiți de ajutor, preoții și credincioșii au adus racla cu moaștele Sfântului Dimitrie din Dealul Mitropoliei, în zonele cele mai afectate din București. Cu credință în Dumnezeu și în mijlocitorul Său, Sfântul Cuvios Dimitrie, mamele au ieșit în cale cu copiii bolnavi și i-au atins de racla cu moaștele Sfântului Cuvios Dimitrie. După această procesiune, în anul următor, în 1871, epidemia era pe sfârșite.

8. Procesiuni cu moaștele Sfântului Cuvios Dimitrie în Câmpia Bărăganului, între anii 1929-1949

Conștienți de faptul că unele catastrofe naturale sunt cauzate de păcatele săvârșite de oameni, bucureștenii au încercat, prin procesiunile cu moaștele Sfântului Dimitrie cel Nou în zonele afectate

de secetă, să-și exprime regretul pentru greșelile lor și să se întoarcă spre Dumnezeu, prin rugăciune și fapte bune. Astfel, între anii 1929 și 1949, racla cu sfințele moaște a fost purtată de foarte multe ori prin localitățile din apropierea Bucureștilor.

9. Pandemia cauzată de virusul Covid 19, începând cu anul 2020

Pandemia Covid 19, una dintre perioadele triste care a marcat întreaga lume, inclusiv România, a dovedit, încă o dată, că omul, doar prin știința sa, este neputincios în fața bolii, fără ajutorul lui Dumnezeu și al sfinților Săi. În acest sens, cu binecuvântarea Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, în ziua de duminică, 5 aprilie 2020, după săvârșirea Sfintei Liturghii în Catedrala Patriarhală, fără participarea credincioșilor, Preasfințitul Părinte Varlaam Ploieșteanul, Episcop-vicar patriarhal, a condus o nouă procesiune cu moaștele Sfântului Cuvios Dimitrie prin orașul București, trecând prin apropierea următoarelor spitale: Spitalul de Boli Infecțioase Victor Babeș, Spitalul Colentina și Institutul de Boli Infecțioase Matei Balș.

În urma acestei procesiuni, mulți credincioși din București au mărturisit că au primit putere și nădejde în lupta cu această pandemie și, chiar dacă au fost nevoiți să trăiască în izolare, nu s-au simțit singuri.